

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Bělecký Mlýn s.r.o.**, IČ: 26223571, se sídlem Olomouc, Šemberova 66/9, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**, se sídlem Praha 1, Ve Smečkách 81, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu, regionální odbor Olomouc ze dne 4.1.2012, č.j. SZIF/2012/006796,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá a věc se postupuje Ministerstvu zemědělství.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci s e v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů po právní moci tohoto usnesení.**
- IV. **Žalobce se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 28.2.2012 domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž žalovaný oznámil žalobci ukončení administrace jeho žádosti o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova na podopatření I.1.2.3.c Lesnická infrastruktura, s projektem Monitorovací stanice, reg č. 11/014/1123c/671/006304.

Žalobce v podané žalobě s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2008, č.j. 4 Ans 9/2007-197 dovodil, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Když žalovaný má dle 11 odst. 2 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu ve znění rozhodném (dále jen „ZSZIF“), postavení orgánu veřejné správy. Právní vztah týkající se poskytování dotací je veřejnoprávním vztahem (viz rozhodnutí tzv. konfliktního senátu ze dne 7.5.2010, č.j. Konf 14/2010-8). Dotace jsou poskytovány z rozpočtu žalovaného resp. Ministerstva zemědělství, které jsou obsahem veřejných peněžních fondů, tudíž se jedná o činnost veřejné správy v oblasti veřejných financí. Konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí se negativně projevilo v jeho právní sféře, když ze svých zdrojů vynaložil finanční prostředky na získání dotace,

Namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci zákonem požadovaných náležitostí dle § 68 správního řádu a nepřezkoumatelnost jeho odůvodnění. Nesouhlasil ani s právním posouzením své žádosti jako nevyhovující Pravidlům.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. S odkazem na § 11 odst. 4 ZSZIF a § 169 správního řádu navrhl řízení zastavit, jelikož spory z dohod o poskytnutí dotace, tj. z veřejnoprávních smluv, mají rozhodovat orgány uvedené v § 169 správního řádu a nikoli soud.

Dále uvedl, že žádost žalobce lze považovat za návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy podle správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí je odmítnutím návrhu veřejnoprávní smlouvy, čímž návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 163 odst. 3 písm. c) správního řádu zanikl. Dovodil tak, že úkony žalovaného v rámci Programu rozvoje venkova, nejsou rozhodnutími podle správního řádu.

K právnímu posouzení věci uvedl, že žalobce za projekt nárokoval pouze 56 bodů, přičemž bodová hranice pro schválení žádosti činila 77 bodů.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Dne 7.11.2011 požádal žalobce o dotaci z Programu rozvoje venkova, kterou na výzvu žalovaného doplnil dne 5.12.2011. Předmětem projektu žalobce mělo být zřízení stanice k monitorování životního prostředí na pozemku určeném k plnění funkcí lesa. Celkové výdaje projektu měly podle žalobce dosáhnout výše 1 920 000 Kč, přičemž dotace měla tvořit 800 000 Kč.

Žalovaný přípisem ze dne 4.1.2012, oznámil žalobci ukončení administrace jeho žádosti k 4.1.2012. Tento postup odůvodnil tak, že žalobce porušil podmínku Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 – 2013 (dále jen „Pravidla“), neboť jeho projekt nesplňoval účel opatření I.1.2.3.c). Když předmět projektu – monitorovací stanice je určena k monitorování počasí, nežádoucích návštěvníků, migrace divoké zvěře, tahů stěhovavých ptáků, tudíž není výhradně určena pro lesní hospodářství. Oznámení žalovaného neobsahovalo žádné poučení o možnosti podat proti němu opravný prostředek.

Žalobce dne 11.1.2012 podal proti žalobou napadenému rozhodnutí odvolání k Ministerstvu zemědělství. Odvolací námitky jsou shodné se žalobními námitkami.

Ministerstvo zemědělství přípisem ze dne 29.3.2012 žalobci k jeho „dopisu ze dne 11.1.2012“ sdělilo, že vrácení jeho projektu do administrace je irrelevantní, jelikož bodová hranice pro schválení projektu ke spolufinancování pro podopatření I.1.2.3. Lesnická infrastruktura bylo 77 bodů, přičemž žalobce nárokoval pouze 56 bodů.

Městský soud věc posoudil následovně:

Podle § 1 odst. 1 ZSZIF se zřizuje Státní zemědělský intervenční fond (dále jen "Fond"). Fond je právnickou osobou se sídlem v Praze. Fond náleží do působnosti Ministerstva zemědělství (dále jen "ministerstvo").

Podle § 1 odst. 2 písm. a), l) ZSZIF Fond v souladu s právními předpisy, právem Evropských společenství a mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána,

a) rozhoduje o poskytnutí dotace a kontroluje plnění podmínek poskytnutí dotace,

l) provádí programy strukturální podpory podle zvláštního právního předpisu a Program rozvoje venkova podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství upravujícího podpory pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (dále jen „Program rozvoje venkova“).

Podle § 11 odst. 1 ZSZIF Fond poskytuje dotace v souladu s tímto zákonem, zákonem o zemědělství, nařízeními vlády vydanými k jejich provedení a podle přímo použitelných předpisů Evropských společenství upravujících financování společné zemědělské politiky

Podle § 11 odst. 2 ZSZIF při rozhodování o poskytování dotací má Fond postavení orgánu veřejné správy.

Podle § 11 odst. 3 ZSZIF na řízení o poskytnutí dotace a rozhodování v něm se nevztahují lhůty pro vydání rozhodnutí, ustanovení o povinnosti umožnit účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ustanovení o vyznění účastníků řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, ustanovení o provedení záznamu o provedení důkazu listinou a ustanovení o vydání usnesení při provádění důkazu ohledáním věci na místě podle správního řádu.

Podle § 11 odst. 7 ZSZIF Fond při provádění programů strukturální podpory a Programu rozvoje venkova podle zvláštního právního předpisu postupuje podle odstavců 1 až 5 obdobně.

Podle § 13a ZSZIF se na rozhodování podle tohoto zákona vztahuje správní řád, nestanoví-li tento zákon jinak.

K otázce, zdali žalobou napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013 č.j.1 Afs 61/2013-43, který ve své právní větě konstatoval, že: „*Rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).*“

Shodný právní závěr zaujal Nejvyšší správní soud také v rozhodnutích ze dne 12.9.2013 č.j. 9 Afs 59/2013-45 a ze dne 1.8.2013 č.j. 1 Afs 63/2013-54. Nejvyšší správní soud vyšel ze základní funkce státních fondů, když byly zřízeny jako právnické osoby pro finanční zabezpečení zvláště stanovených úkolů a hospodaření s prostředky pro ně určenými. Každý státní fond je zřizován zákonem [§ 28 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů]. Poskytování dotací a návratných finančních výpomocí ze státního fondu včetně způsobu jejich poskytnutí upravuje zvláštní právní předpis. Dovedl tak, že na poskytování dotací ze státního fondu se nevztahuje § 14 rozpočtových pravidel, proto se v projednávaném případě neuplatní výlučka ze soudního přezkumu na rozhodnutí o poskytnutí dotace ze státního fondu dle § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012 - 44).

Zásadní právní úprava pro oblast poskytování dotací je obsažena v § 11 ZSZIF. Přičemž vzájemný vztah mezi ZSZIF a správním řádem je upraven § 13a ZSZIF tak, že se na rozhodování podle ZSZIF se vztahuje správní řád, nestanoví-li tento zákon jinak zákona. Tudíž podle § 11 odst. 2, 3 a § 13a ZSZIF se na rozhodování žalovaného o poskytnutí, resp. neposkytnutí dotace z Programu rozvoje venkova vztahuje správní řád. I pokud by soud dovodil, že napadený postup žalovaného naplňuje definici dle § 1 odst. 2 písm. l) ZSZIF o provádění programu strukturální podpory, dospěl by k výše uvedeným závěrům. Žalovaný a žadatel o dotaci Programu rozvoje venkova totiž nemají rovné postavení, žalovaný vystupuje jako nadřazený subjekt a o přidělení či nepřidělení dotace sám vrchnostensky rozhoduje. Jedná se tak o veřejnoprávní vztah, na který se obecně vztahuje správní řád (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 22/2011-64), nehledě na výslovný odkaz na správní řád v § 13a ZSZIF.

Správní řád stanoví jako obecný řádný opravný prostředek odvolání, kterým lze napadnout rozhodnutí správního orgánu, neobsahuje-li zvláštní zákon úpravu jinou (§ 81 odst. 1 správního řádu). Zvláštní zákon - v tomto případě ZSZIF - takovou výlukou neobsahuje. Přestože výlukou z aplikace správního řádu obsahují Pravidla vydávaná Ministerstvem zemědělství, nelze k této procesní úpravě přihlížet, neboť je v rozporu s ZSZIF a navíc, podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu by bylo možno vyloučit toliko zákonnou úpravou, nikoli interním předpisem Ministerstva zemědělství.

Vzhledem k výše uvedenému je proti žalobou napadenému rozhodnutí přípustný opravný prostředek - odvolání, přičemž žalovaný žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nepoučil o možnosti podat jej, čímž žalobce podle § 46 odst. 5 s.ř.s. nesprávně poučil o nepřipustnosti opravného prostředku. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ve věci podal dne 11.1.2012 odvolání k Ministerstvu zemědělství. Ministerstvo zemědělství vedeno nesprávným právním názorem o nepřipustnosti odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí, na odvolání, které označilo „dopis ze dne 11.1.2012“, reagovalo až po podání správní žaloby přípisem ze dne 29.3.2012.

Žalobce za situace, kdy nebyl žalovaným řádně poučen o možnosti podat opravný prostředek proti jeho rozhodnutí, aktivně jednal a dne 28.2.2012 v souladu se zásadou „*Vigilantibus iura scripta sunt*“ a podal k soudu správní žalobu. Až poté Ministerstvo zemědělství odpovědělo žalobci na jeho odvolání neformálním přípisem ze dne 29.3.2012. Soud má zato, že výše uvedeným nesprávným procesním postupem žalovaného a Ministerstva zemědělství, byl žalobce zkrácen na svých právech, když navíc ve správní žalobě nemohl reagovat na Ministerstvem zemědělství nově uplatněný důvod pro ukončení administrace jeho žádosti, spočívající v počtu bodů.

Proto soud dle § 46 odst. 5 s.ř.s. žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení opravného prostředku (zde označeného jako žaloba dle s.ř.s.) správnímu orgánu tomu příslušnému, Ministerstvu zemědělství, dle § 9a písm. a) ZSZIF.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení

řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud zároveň vyzval žalobce ke sdělení bankovního spojení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková